

Kopie
Afgeleverd aan: mr. VERBROUCK Céline
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

19.⁵¹c

Repertoriumnummer 2021 / 5521
Datum van uitspraak 29 juni 2021
Rolnummer

Naam	Adres	Telefoon	Wettelijk vertegenwoordiger
VERBROUCK Céline			

Niet aan te bieden aan de ontvanger

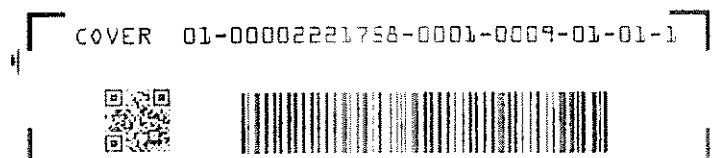
Wetboek van Belgische nationaliteit

Hof van beroep te Brussel

42ste kamer,
Familiezaken

EINDARREST

Aangeboden op
Niet te registreren

INZAKE VAN:

J. J. , wonende te 3080 TERVUREN, Museumlaan 36,
appellant,

bijgestaan door mr. PONSAERTS Caroline (BRUSSEL) loco mr. VERBROUCK Céline, advocaat te 1040 BRUSSEL, Louis Schmidtlaan 56.

*****

Gelet op de stukken van de procedure, inzonderheid:

- het vonnis op eenzijdig verzoekschrift uitgesproken door de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven op 6 april 2020, waarvan kennis gegeven werd aan appellant op 14 april 2020;
- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van het hof op 29 april 2020 (digitaal neergelegd), waarbij tijdig hoger beroep werd aangetekend;
- de door appellant neergelegde stukken;
- de door het Openbaar Ministerie neergelegde stukken.

*****

I. VOORGAANDEN

Appellant is geboren te Ukkel op 25 april 2001 en heeft de Finse nationaliteit. Sinds zijn geboorte verblijft appellant samen met zijn ouders in België.

Zijn ouders zijn vanuit Finland in België aangekomen voor het werk van de moeder van appellant die sinds 1 november 1997 tewerkgesteld is bij de Europese Commissie te Brussel. De vader van appellant werkt sinds 15 december 1999 voor het bedrijf Hewlett-Packard Belgium.

Op 3 mei 2019 legde appellant een nationaliteitsverklaring af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Tervuren op basis van artikel 12bis §1, 1° van het Wetboek Belgische nationaliteit (hierna: WBN).

Op 18 juli 2019 werd het negatieve advies van de procureur des Konings te Leuven ter kennis gebracht aan appellant.

Bij aangetekend schrijven van 2 augustus 2019 verzocht appellant de aanhangigmaking van zijn verzoek bij de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

II. VONNIS A QUO

Bij het bestreden vonnis van 6 april 2020 wordt het verzoek van appellant om zijn nationaliteitsverklaring in te willigen, afgewezen.

III. VOORWERP VAN HET HOGER BEROEP

Overeenkomstig zijn verzoekschrift in hoger beroep vordert appellant, met de hervorming van het bestreden vonnis:

In hoofdorde:

- de vernietiging uit te spreken van het vonnis van 6 april 2020 van de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven;
- het negatieve advies van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg van Leuven ongegrond te verklaren;
- de verklaring voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit van appellant, afgelegd op 3 mei 2019 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Tervuren overeenkomstig artikel 12bis §1, 1° WBN in te willigen.

In ondergeschikte orde:

- De volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:
“Moeten de artikelen 3, 7 en 16 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, gelezen in samenhang met artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wetgeving die het wettelijk verblijf dat van rechtswege erkend wordt door het Europees recht, niet in aanmerking neemt als bewijs van het wettelijk verblijf voor de periode voorafgaand aan de nationaliteitsverklaring om de nationaliteit te verkrijgen van die lidstaat?”.

IV. BEOORDELING

1.

Overwegende dat het verzoek van appellant gesteund is op artikel 12bis, § 1, 1° WBN;

Overwegende dat artikel 12bis WBN, dat laatst gewijzigd werd door de wet van 15 juni 2018, als volgt luidt:

“§ 1. Kunnen de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15:

1° de vreemdeling die :

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;*
- b) en in België geboren is en er sedert zijn geboorte zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd op grond van een wettelijk verblijf;*

[...]

§ 2. [...]

PAGE 01-00002221758-0003-0009-01-01-4

§ 3. De verklaring bevat voorafgaand aan de handtekening van de vreemdeling de volgende, door de vreemdeling met de hand geschreven vermelding: "Ik verklaar Belgisch staatsburger te willen worden en de Grondwet, de wetten van het Belgische volk en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te zullen naleven."

2.

Overwegende dat niet betwist wordt en evenmin betwist kan worden dat appellant voldoet aan de volgende voorwaarden vooropgesteld in artikel 12bis, § 1, 1° WBN:

- appellant had de leeftijd van achttien jaar bereikt op het ogenblik van het afleggen van de verklaring;
- appellant is op Belgisch grondgebied geboren (gemeente Ukkel);
- appellant heeft sinds zijn geboorte zijn hoofdverblijfplaats in België gevestigd;
- appellant heeft ter gelegenheid van zijn aanvraag de verklaring onderschreven dat hij de Belgische grondwet, de wetten van het Belgische volk en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zal naleven.

3.

Overwegende dat het Openbaar Ministerie in zijn negatief advies van oordeel was dat appellant niet voldoet aan de voorwaarde zijn hoofdverblijfplaats te hebben gevestigd in België op grond van een wettelijk verblijf in de zin van het WBN;

Dat appellant dat betwist.

4.

Overwegende dat appellant van zijn geboorte op 25 april 2001 tot 7 mei 2008 een verblijfstitel in België had op basis van de tewerkstelling van zijn vader, Unieburger, op Belgisch grondgebied, en dat hij vervolgens van 8 mei 2008 tot 31 oktober 2012 een eigen verblijfstitel kreeg en alsdan in België verbleef op grond van een buitengewoon verblijfsdocument van de FOD Buitenlandse Zaken, Dienst Protocol in uitvoering van het KB 30 oktober 1991, als kind van mevrouw ██████████ die sinds 1 november 1997 tewerkgesteld is bij de Europese Commissie (stuk 12 appellant).

Dat aan appellant vervolgens op 4 december 2017 een E+ kaart (verblijfsdocument type E) werd afgeleverd ingevolge zijn aanvraag tot duurzaam verblijf in België, geldig van 22 november 2017 tot en met 22 november 2022 (document in dossier geïntimeerde).

5.

Overwegende dat artikel 7bis WBN, zoals vervangen door de wet van 4 december 2012 en waarvan § 2 aangevuld werd door artikel 138 van de wet van 18 juni 2018 (wet potpourri VII - BS 2 juli 2018), bepaalt:

"§ 1. Voor de toepassing van de bepalingen van dit Wetboek inzake verkrijging of herkrijging van de Belgische nationaliteit, moet de vreemdeling zijn hoofdverblijfplaats in België hebben gevestigd op grond van een wettelijk verblijf, en dit zowel op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek of

verklaring als gedurende de onmiddellijk hieraan voorafgaande periode. Zowel het wettelijk verblijf als het hoofdverblijf dienen ononderbroken te zijn.

§ 2. Onder wettelijk verblijf wordt verstaan :

1° wat het ogenblik van de indiening van zijn verzoek of verklaring betreft: toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen op basis van de vreemdelingenwet;

2° wat de voorafgaande periode betreft: toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet of de regularisatiewet.

Voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de periode tussen de datum van de indiening van hun aanvraag en de datum waarop hun dat recht op verblijf is toegekend, gelijkgesteld aan een gemachtigd verblijf in de zin van paragraaf 2, 2°.

Voor de vluchtelingen erkend overeenkomstig het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 wordt de periode tussen de datum van de indiening van hun aanvraag tot internationale bescherming en de datum van de erkenning van het statuut van vluchteling door de bevoegde minister, gelijkgesteld aan een gemachtigd verblijf in de zin van paragraaf 2, 2°].

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, welke documenten in aanmerking komen als bewijs van het in het eerste lid bedoelde verblijf.

§ 3. [...] “.

6.

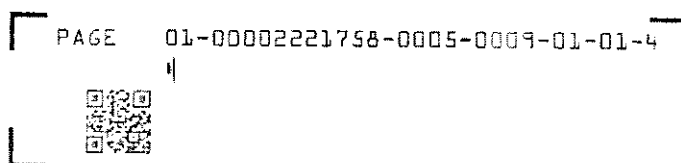
Overwegende dat niet betwist wordt dat appellant, zoals vereist door artikel 7bis, § 2, eerste lid, 1° WBN, op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit – namelijk op 3 mei 2019 – een wettelijk verblijf in de zin van dat artikel had, namelijk: toegelaten was tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen op basis van de vreemdelingenwet, namelijk beschikte over een verblijfsdocument E+ kaart ter staving van duurzaam verblijf in België, geldig tot en met 22 november 2022 (dossier appellant).

7.

Overwegende dat de vraag aldus rijst of appellant voor de periode voorafgaand aan zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit afgelegd op 3 mei 2019 – dus van zijn geboorte tot en met 2 mei 2019 – toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen “overeenkomstig de vreemdelingenwet” van 15 december 1980;

Dat nu hij met ingang van 22 november 2017 houder is van de E+ verblijfskaart, reeds vaststaat dat hij van 22 november 2017 tot 2 mei 2019 toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet; dat hetzelfde geldt voor de periode van zijn geboorte tot 7 mei 2008 toen appellant op Belgisch grondgebied verbleef op basis van de tewerkstelling van zijn vader op Belgisch grondgebied;

Dat de vraag dan overblijft of hij van 8 mei 2008 – datum waarop hij de zogenaamde Protocolkaart kreeg op basis van de tewerkstelling van zijn moeder bij de Europese Commissie – tot en met

3 december 2017 toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

8.

Overwegende dat artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 3 oktober 1991 bepaalt:

“De Minister die buitenlandse zaken tot zijn bevoegdheid heeft verstrekt kosteloos een bijzondere identiteitskaart, overeenkomstig het hierbijgevoegd model III :

1° aan de leden van het administratief en technisch personeel van de in het Rijk gevestigde diplomatieke zendingen en van de permanente vertegenwoordigingen en de zendingen bij de in het Rijk gevestigde publiekrechtelijk internationale instellingen evenals aan hun echtgenoot, aan hun familieleden en hun ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar, onder de voorwaarden bepaald bij artikel 37, § 2, van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer;

2° aan de beroepsconsulaire bedienden van de in het Rijk gevestigde consulaire posten die worden geleid door een beroeps- of honorair consular ambtenaar evenals aan hun echtgenoot, aan hun familieleden en aan hun ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar, onder de voorwaarden bepaald bij artikel 46, §§ 1 en 2, van het Verdrag van Wenen inzake consular verkeer;

3° aan de ambtenaren en personeelsleden van de in het Rijk gevestigde publiekrechtelijke internationale instellingen;

4° aan de leden van het Europees Parlement die uitsluitend om reden van hun mandaat in het Rijk verblijven;

5° aan de echtgenoot en aan de ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar en aan de overige familieleden van de personen bedoeld in 3° en 4° overeenkomstig de verdragen of zetelakkoorden terzake;

6° aan de honoraire consulaire ambtenaren die gemachtigd zijn hun ambt in het Rijk uit te oefenen en die alhier geen duurzaam verblijf hielden op het ogenblik van hun indiensttreding, evenals aan hun echtgenoot en aan de inwonende ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar en minder dan achttien jaar.”;

Dat aldus, in uitvoering van artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet, artikel 3 van het KB van 30 oktober 1991 bepaalt dat de Minister van Buitenlandse Zaken een bijzondere identiteitskaart verstrekt aan, onder andere, ambtenaren van in het Rijk gevestigde publiekrechtelijke internationale instellingen zoals de Europese Commissie, alsook aan hun echtgenoot en ongehuwde inwonende kinderen;

Dat deze categorieën vreemdelingen dan ook meestal vrijgesteld zijn van immigratiebeperkingen en van de formaliteiten betreffende vreemdelingenregistratie;

Dat zulks voor de ambtenaren van de instellingen van de Europese Unie gesteund is op artikel 11, eerste lid, b) van “Protocol nr. 7 betreffende de Voorrechten en Immunititeiten van de Europese Unie” en daardoor in de praktijk ook “protocolkaart” genoemd wordt.

9.

Overwegende dat deze bijzondere door de Belgische overheid afgeleverde identiteitsdocumenten zoals de “Bijzondere Identiteitskaart” [afgekort B.I.] principieel gekoppeld zijn aan de missie die genoemde internationale ambtenaren respectievelijk hun echtgenoot en hun vader/moeder in het Rijk vervullen, en dat van zodra hun opdracht vervalt, zij niet langer voldoen aan de vereisten om er

aanspraak te kunnen op maken, en hun verblijfsrecht op Belgisch grondgebied dan ook ophoudt, althans op deze specifieke basis.

10.

Overwegende dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2° WBN blijkt dat de burgers van de Europese Unie en hun familieleden hun recht op verblijf rechtstreeks aan het Unierecht ontleen, zoals blijkt uit de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, zodat de erkenning van dat recht een declaratief karakter en geen constitutief karakter heeft (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Spanje, r.o. 28; HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, r.o. 62-63; HvJ 21 juli 2011, C-325/09, Maria Dias, r.o. 48; HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, r.o. 48);

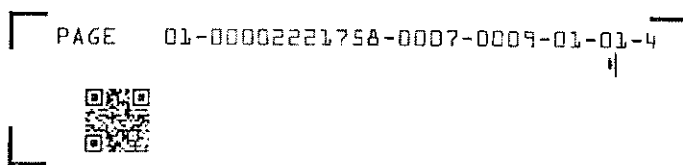
Dat zulks volgens de wetgever betekent dat voor Unieburgers het geheel aan verblijfstitels voor de periode voorafgaand aan de nationaliteitsaanvraag in aanmerking moet worden genomen, met naleving van artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2°, voor de analyse of de aanvrager wel degelijk is toegelaten of gemachtigd geworden om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de Vreemdelingenwet of de Regularisatiewet.

11.

Overwegende dat het “wettelijk verblijf” zoals bedoeld in artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2° WBN en dat in aanmerking wordt genomen voor de toepassing van artikel 12bis, § 1, 1°, WBN inzake de nationaliteitsverklaring, aldus in die zin moet worden uitgelegd dat de toelating of machtiging van de Unieburger die familielid is van een burger van de Unie die in het Rijk werknemer is, om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de Vreemdelingenwet, rechtstreeks voortvloeit uit het Unierecht, zodra voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 7, eerste lid, d), of 16, lid 1, Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, zoals omgezet in de artikelen 40bis, § 2 en § 4 en 42quinquies, § 1, Vreemdelingenwet;

Dat het bezit van één van de verblijfsdocumenten vermeld in artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 14 januari 2013 – die in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van genoemd artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2°, WBN – voor de Unieburger die familielid is van een burger van de Unie die in het Rijk werknemer is, aldus geen voorwaarde voor zulk wettelijk verblijf is, dat met elk ander bewijsmiddel aangetoond kan worden, met inbegrip van het bijzondere verblijfsdocument toegekend krachtens artikel 3, 3° en 5° van het Koninklijk Besluit van 30 oktober 1991;

Dat de afwezigheid van één van de verblijfsdocumenten vermeld in artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 14 januari 2013 voor een Unieburger – en enkel voor hem – derhalve op zich niet tot het niet vervuld zijn van dit wettelijke verblijfsrecht kan leiden.

12.

Overwegende dat nu appellant aantoont dat hij voor de periode die niet gedekt wordt door een verblijfsdocument dat beoogd wordt in artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 14 januari 2013 maar op basis van een bijzonder verblijfsdocument, de zogenaamde Protocolkaart, zoals beoogd in artikel 3, 3° en 5° van het Koninklijk Besluit van 30 oktober 1991, hij voldoende aantoont dat hij ook voldoet aan de voorwaarde dat hij sedert zijn geboorte zijn hoofdverblijfplaats in België heeft gevestigd op grond van een wettelijk verblijf;

Dat nu appellant voldoet aan alle voorwaarden vooropgesteld in artikel 12bis, § 1, 1° WBN om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, zijn verzoek gegrond verklaard wordt en het negatieve advies van het Openbaar Ministerie ongegrond verklaard wordt;

Dat het hoger beroep gegrond is.

13.

Overwegende dat appellant in zijn akte van hoger beroep niets vordert aangaande de gerechtskosten;

Dat gelet op het eenzijdige karakter van de procedure, de gerechtskosten ten laste van appelland gelegd worden.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF, 42^e kamer (familiekamer),**

Rechtsprekend op eenzijdig verzoekschrift

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken;

Gehoord D. Cordemans, substituut-procureur-generaal, in haar advies gegeven op de zitting van 25 mei 2021;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Dienvolgens:

Hervormt het bestreden vonnis van 6 april 2020, behoudens in zoverre het de vordering van appelland ontvankelijk verklaart en behoudens in zoverre het de gerechtskosten te zijnen laste legt;

Opnieuw rechtsprekend over het overige:

Verklaart het negatieve advies van het Openbaar Ministerie, op 18 juli 2019 aan appelland verzonden, ongegrond;

Dienvolgens:

Zegt voor recht dat de verklaring van [redacted] afgelegd op 3 mei 2019 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tervuren tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 12bis, § 1, 1° WBN wordt ingewilligd;

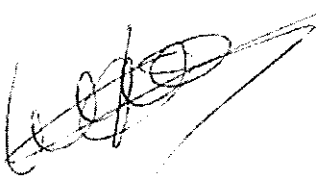
Laat de gerechtskosten van het hoger beroep ten laste van appellant, niet nuttig te begroten;

Veroordeelt de heer [redacted] overeenkomstig artikel 269/2 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten tot betaling aan de Belgische staat, FOD Financiën, van het rolrecht hoger beroep ten bedrage van **400 euro**.

Dit arrest werd gewezen door de 42ste kamer, familiekamer van het Hof van Beroep te Brussel, samengesteld uit:

P. SENA EVE, voorzitter,
V. AELBRECHT, raadsheer,
K. VAN IMPE, raadsheer,
die alle zittingen hebben bijgewoond en die over de zaak hebben beraadslaagd.

bijgestaan door H. COEYMANS, griffier,

H. COEYMANS

K. VAN IMPE

V. AELBRECHT

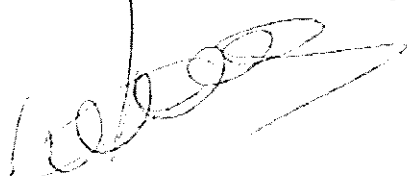
P. SENA EVE

De heer K. VAN IMPE verkeert in de onmogelijkheid om de uitgesproken beslissing te ondertekenen.

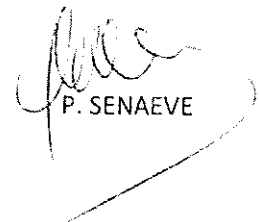
Het werd uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de 42ste kamer, familiekamer van het Hof van Beroep te Brussel op **29 JUNI 2021**,

waar aanwezig waren:

P. SENA EVE, voorzitter,
bijgestaan door H. COEYMANS, griffier,

H. COEYMANS

P. SENA EVE

